

„Értünk szegénnyé lett”

Ünneprontás lenne ez évi „körkérdésünk” a szegénységről? Megzavarja a karácsony meghittségét? Pedig talán éppen realisabb megvilágításba helyezi azt a képet, amely az evangéliumi gyermekségtörténetekből kiindulva mesésen idilli világot rajzolt Jézus születése köré. Milyen körülmények között látott napvilágot az emberré testesült Istenfia? Melyik jár közelebb a valósághoz: a bájos reneszánsz képek és az ilyenkor felállított betlehemek — vagy inkább a városkörnyéki erdőkben megbúvó hajléktalanok mai viskói? Szent Pál szerint „ő, a gazdag, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok”. A betlehemi születés valós története azt mutatja, hogy Isten a szegénységet választotta, hogy belépjen a mi világunkba. Szolidaritást vállalt a „szegény”, töredékes és véges emberi léttel. Szegényen akart születni és mindenétől megfosztva, szegényen akart meghalni is.

A szegénység szónak legalább két — egymással szöges ellentétben álló — értelme van. Az egyik, amely ellen minden lehetséges eszöközzel harcolni kell: a nyomor, a nélkülözés annak minden, testi-lelki formájában. Azoknak a helyzete, akiknek hiányoznak az élethez szükséges alapvető feltételek, akiknek semmijük, senkijük sincsen.

A másik viszont, amelyre az Evangélium hív: annak a szegénysége, aki bármit, akár mindenét odaajándékozza a másiknak. Teszi ezt nem csupán részvétekből, a másik iránti sajnálatból, hanem szeretetből. Ad, de nem is elsősorban azért, hogy segítsen a másikon, hanem mert szereti őt, és ezért örömmel neki ajándékoz bármit, akár egész önmagát. Aki így tesz, az semmit sem tart meg önmagának, mindenét a szeretett másiknak adja: ő maga így elszegényedett, de a másiknak adottan, az ő szeretetében gazdagon.

Mária bizonyára többször föltette magában a kérdést: a sok leány közül Jézus miért éppen őt választotta édesanyjául, születése helyéül miért akart ilyen nyomorúságos körülményeket? A választ bizonyára csak Jézus életének végén kapta meg, amikor fiának holttestét a sírba fektette. Ekkor érthette meg Mária, hogy Isten érettünk tette szegénnyé magát. Elvállalta a kismizmizettség szegénységét, hogy gazdaggá tegyen az ajándékozó szeretetből eredő szegénységgel. Jézus feltámadásából érthette meg, hogy ő a halála kifosztottságában tett bennünket gazdaggá, ajándékozott meg a végtelen öröklét gazdagságával. Megajándékozott minket a Szentháromság személyeinek szegénységével, akik egészen egymásnak ajándékozva magukat élnek az isteni szeretet örök boldogságában.

Bízunk benne, hogy számunk nemcsak a nincstelenség szegénységébe enged bepillantást, hanem az együtt érző részvét, sőt az ajándékozás gazdag szegénységébe is.